

LOUISE ROHOLTE

Solo- spring

ROMAN

Læseprøve
Kapitel 7-9

POLITIKENS FORLAG

Louise Roholte

Solospring

ROMAN

POLITIKENS FORLAG

Det var først på aftenen. Solen hvilede på kanten af bøjehækken, og hushjørnet kastede skygge på havebordet og siddepladserne omkring det. Ebbe og Otto spillede fodbold på engen med en flok venner, men hun havde gemt fire laksefileter til dem i køleskabet, og de skulle ikke skynde sig hjem for hendes skyld, for hun havde besluttet, at hun ville tage snakken med Kåre.

“Den kolde kartoffelsalat smager fantastisk,” sagde han og trak skålen hen til sig endnu en gang. “Har du lavet den med 9 eller 18 procent creme fraiche?”

“18.”

Kåre rynkede på næsen i ærgrelse, og han lagde eftertænksomt den ene hånd på maven, mens han hældte to skefulde kartoffelsalat over på sin tallerken med den anden.

“Jeg tror sagtens, at du kan lave den med 9 procent næste gang,” foreslog han. “Eller måske tykmælk?”

“Tykmælk?”

Det lykkedes ham at få et mindre bjerg af kartofler til at balancere på gafflen, og han åbnede munden på vid gab og proppede det hele ind.

“Jeg var forbi lægen i mandags,” sagde hun.

“Er der noget galt?”

Et stykke purløg fløj fra hans mund, og han fejede det ned på fliserne med servietten uden at tage øjnene fra hende.

“Måske er du klar over, at jeg sover dårligt om natten?”

“Jo, jeg har lagt mærke til, at du nogle gange er tidligt oppe,” sagde han.

“Der er også noget andet ud over det med søvnløsheden, og det er, at jeg føler mig sært distanceret fra mig selv og omverdenen, og jeg har spekuleret en del over, hvad der mon er galt med mig.”

Hendes stemme blev tyndere og mere skinger for hver stavelse, og hun pustede langsomt ud, mens hun vred hænderne i skødet.

“Bare kom med det,” opfordrede han. “Fortæl mig, hvad du tumler med.”

“Jeg synes ikke, at vi skal bo sammen mere.”

“Hvad?”

Kåre lænede sig frem over bordet med det ene øre vendt mod hende, og hun troede i første omgang, at det var i et udtryk af vantro, men hans løftede bryn gjorde det klart, at hendes stemme var svundet ind til en hvisken.

“Jeg synes ikke, at vi skal bo sammen mere,” gentog hun med mere kraft bag.

Denne gang var det for klart og tydeligt, som om hun læste op til diktat, og hun kunne næsten se ordene blive hængende i luften over brødkurven og skålen med oliven. Kåre sank sammen i havehynden, og han stirrede ned på sin tallerken, mens den intense stilhed mellem dem forstærkede omgivelsernes andre lyde. Der var hakkende motorstøj fra en plæneklipper i en af nabohaverne, nogen fløjtede, og en bil holdt i tomgang på fortovet længere henne.

“Har du fundet en anden?” spurgte han.

“Nej!” udbrød hun. “Selvfølgelig har jeg ikke det.”

Den blomstrede serviet blev mast sammen til en kugle i hans

knyttede næve, og den landede mellem brødkrummerne i kurven, da han kastede den fra sig.

“Det er ikke en selvfølge.”

“Nej, det har du måske ret i, men det er det for mig, og jeg kan garantere dig for, at bare tanken om at blive forelsket i en anden mand virker fuldstændig absurd.”

“Hvad er det så?”

“Jeg er bare ikke lykkelig,” indrømmede hun stille.

Kåre greb ud efter servietten igen, og hun rakte en hånd frem og lagde den på hans underarm.

“Lægens teori er, at min krop reagerer, som den gør, fordi jeg har ignoreret det for længe, og det skyldes jo nok, at jeg har ledt efter forklaringen på min nedtrykthed alle mulige andre steder.”

En tåre dirrede fra hans næsetip, og den blev straks erstattet af en ny, da han rystede den af med et fnys. Det var femte gang, hun så ham græde. Første gang var han syv år gammel, og han havde grædt som pisket, mens han hikstende havde fortalt hende, at familiens hund skulle aflives. Anden gang var til en scanning af hendes gravide mave, tredje gang var over en film om fodboldlandsholdets EM-sejr i 1992, og fjerde gang var til hans fars begravelse. Fem gange på 40 år. Det var, hvad hun kendte til. Hvor mange gange havde hun selv grædt? Flere hundrede, sikkert.

“Undskyld,” hviskede hun. “Det gør mig så ondt, men du skal vide, at jeg ikke har travlt på nogen måde, og du bestemmer, hvordan det skal foregå.”

Alberte gav hans arm et klem, i håbet om at det ville afføde en reaktion, og hun opdagede til sin forbavsel, at det rykkede i hans ene mundvig, da han løftede hovedet.

“Kåre?”

“Ja, ja, jeg er her, det er bare...”

“Hvad?” bad hun. “Jeg er med på, at jeg svigter de løfter, vi gav hinanden i kirken, og det er forståeligt, hvis du har brug for at skælde ud.”

Der kom ikke flere tårer, og han rystede afvisende på hovedet, som om det var et skørt forslag, at han skulle have behov for at hidse sig op.

“Mine kunder er ved at falde i svime, når de finder ud af, at jeg har kendt min kone hele livet, og jeg får gang på gang at vide, at jeg er ekstremt heldig, for det er jo drømmen,” sagde han. “Det er heller ikke sådan, at jeg er utilfreds eller ked af vores liv sammen, men jeg kan godt føle, at jeg bliver kvalt i det, og jeg har da tænkt på, hvad der ellers er derude.”

Hendes hånd stivnede i en aende bevægelse, og de krumme fingre fik den til at ligne en klo, da hun trak den til sig.

“Hvad har du?”

“Altså, ja,” svarede han. “Det kan jeg vel godt indrømme, nu du fortæller mig, at du vil skilles?”

Alberte åbnede munden, men hun lukkede den igen og trak overkroppen væk fra bordet med et sviende tryk i brystet og en begyndende kvalme.

“Ej, det kan du sgu da ikke tillade dig at blive fornærmet over,” sagde han. “Håbede du på, at jeg ville bryde fuldstændig sammen og tigge og bede dig om at blive, fordi mit liv er slut uden dig?”

“Nej,” udbrød hun vredt.

“Hvad så?”

“Jeg har haft det elendig med at skulle rive tæppet væk under dig, men det virker nærmest, som om det er en lettelse for dig, og jeg føler mig til grin over, at du bare har lurepasset.”

Kåre strakte benene under bordet og lænede sig tilbage i den tykke havehynde uden at udvise den mindste interesse for at forsvare sig. Som om det var underordnet, hvad hun mente eller troede om ham. Denne gang var stilheden anderledes. Ømheden mellem dem var væk, og hun kæmpede med at tæmme den malplacerede jalousi, som rasede i hende, mens de stirrede på hinanden som to forpustede bokserere i ringen. Der var noget uvant ved hans mimik, og hun tippe-

de hovedet for at se ham fra en anden vinkel, for hun syntes ikke, at han lignede den Kåre, hun kendte.

“Tal til mig,” sagde hun. “Har du bare ventet på, at jeg skulle påtage mig rollen som den onde?”

“Nej, jeg har sgu da ej, og det kommer som et chok, for jeg troede, at du var tilfreds nok, men jeg ville lyve, hvis jeg påstod, at jeg ikke har fantaseret om at være single i en periode.”

“Hvor længe har du haft det sådan?”

“Et år eller halvandet?” gættede han med ansigtet vendt mod himlen. “Det er svært andet, for du smutter i seng før drengene, og du lader, som om du sover, når jeg kommer ind.”

“Jeg ...”

“Er det løgn?” spurgte han.

“Nej, du har ret.”

“Du var på samme måde efter drengenes fødsel, men det kunne jeg forstå, fordi din krop var en slags serviceorgan, og vi var begge smadrede af evig bekymring og søvnunderskud,” sagde han. “Hvad handler det om nu, hvis det ikke er, fordi der er en anden?”

“Det kom bare snigende for nogle år siden.”

“Fantastisk,” sagde han med sarkasme i stemmen. “Jeg er ked af, at du har det sådan, men det er længe siden, at jeg holdt op med at prøve, og jeg har brug for at være sammen med en, som vil have mig.”

“Ja, det er klart, og det fortjener du også,” sagde hun. “Jeg kan bare ikke give dig det, for det er, som om min krop skyer intimitet, og det bliver kun værre, når jeg forsøger at undertrykke det.”

“Mm, hvem er det mon, det minder mig om?” spurgte han.

Stemningen mellem dem ændrede sig igen på et splitsekund, for de vidste begge to, at det var hendes mor, han hentydede til, og det virkede fremragende, hvis det var ment som et forsøg på at såre hende.

“Du er en idiot nu,” sagde hun.

“Ja, det var dumt.”

Kåre slog ud med hænderne i en beklagende gestus, men hun stirrede på ham uden at tage imod undskyldningen, og hun rettede blikket mod bunden af haven, da naboen kastede en flaske i glascontaineren.

“Lægen anbefalede, at jeg bliver sygemeldt i tre måneder,” sagde hun køligt. “Det har jeg accepteret, og jeg giver skolelederen besked i morgen.”

“Hvornår gælder det fra?”

“Jeg tænker, at jeg tager næste uge med, og det er vist tid nok til at få klaret de sidste hængpartier inden sommerferien.”

“Hvad gør vi, når drengene kommer hjem?”

“Det ved jeg ikke.”

“Skal vi lade det ligge for nu, sove på det og komme op med en plan i morgen?” foreslog han.

“Ja, lad os det.”

Kåre tømte sit glas med vand og trak sig i næsen med en stille hovedrysten, inden han gav sig til at samle den krøllede serviet og bestikket på sin tallerken sammen. Der var en ny afstand mellem dem, og hun kunne ikke tilgive ham for hans hånende forudsigelse af, at hun ville ende som sin mor, for han var udmærket klar over, at det var nøjagtig, hvad hun selv frygtede. Alberte betragtede ham, da han balancerede over de varme fliser med brødkurven og de tomme skåle, og hun forsøgte at acceptere sorgen og den ømme fornemmelse af tomhed over, at hun ud over at miste sin mand også havde mistet sin bedste ven og nærmeste fortrolige.

I går havde de spist på drengenes yndlingsrestaurant for at fejre, at de var færdige med den sidste eksamen, og Kåre havde proklameret, at de måtte bestille, lige hvad de havde lyst til, som belønning for deres flotte resultater. Det betød selvfølgelig, at de havde valgt den største ribeye steak på menukortet, og han havde gjort dem selskab og flottet sig med en flaske vin efter at have sikret sig, at hun kørte hjem. I dag skulle de have kylling i fad med asparges og nye kartofler, og det blev nok mindre muntert, når de også skulle tage snakken om, at hun og Kåre skulle skilles. Alberte åbnede køleskabet, og hun skruede låget af den flaske med rosé, som han havde åbnet til en gennemgang af ruten i årets Tour de France. Om tre minutter skulle fadet ud af ovnen, og hun trykkede en flad hånd mod brystet og tog et par dybe indåndinger. Det efterårsagtige vejr var tilbage efter nogle dage med temperaturer tæt på 30 grader. Blæsten ruskede i syrenernes blomsterranker, og de regntunge skyer dækkede for solen, men det passede hende udmærket, at de ikke skulle lægge ud med at forklare drengene, hvorfor de skulle spise indenfor. Det var ellers et af mange scenarier, som hendes hjerne havde holdt hende vågen med natten igennem, og hun greb ud efter det højtillkede glas, i

håbet om at vinen ville tage toppen af nervøsiteten, skammen og følelsen af nederlag. Lagrene var tømte, og hun havde en følelse af, at hele hendes system kørte på pumperne, men Kåre virkede nærmest ekstatiske over udsigten til, at han snart var fri af de ægteskabelige lænker. Der kom nogle bump fra andensalen, som fik hende til at fare sammen, og Ottos rullende latter blandede sig med en svag basrytme. Alberte slukkede for minuturet få sekunder før tid, for hun var ikke parat til, at larmen skulle hidkalde drengene, og hun dækkede op på spisepladsen i køkkenet med rystende hænder og en tiltagende uro i brystet. Bruddet faldt sammen med, at de skiftede fra at være hjemmeboende folkeskoleelever til elever på en efterskole, og hun var usikker på, om det var god eller dårlig timing. Selv huskede hun ikke, at hendes forældre nogensinde havde boet sammen, men bitterheden havde hængt over hendes mor som en ætsende sky i årene efter. I det mindste slap drengene for den del, for de skulle tilbringe de fleste dage på idrætsefterskolen, og der var hverken had eller forsmåede følelser mellem hende og Kåre. Det var måske en ringe trøst, men det var den eneste, hun havde, og hun drak en slurk mere, da Kåre stillede sig i døråbningen med telefonen i hånden.

“Er du klar?”

Det begyndte straks at prikke omkring øjnene, og hun pressede læberne sammen til en smal streg, mens hendes hoved bevægede sig i en blanding af nik og små rystelser.

“Vi har nogle store og fornuftige drenge,” sagde han. “Desuden er det jo ikke et nyt koncept, og jeg tror, at mindst halvdelen af deres venner er skilsmissebørn eller kommer fra sammenbragte familier.”

Det undrede hende, at han lagde telefonen fra sig med bagsiden opad, for det plejede han ikke, men han tømte uanfægtet sit glas, og hun kom fra det igen.

“Skal jeg finde en flaske rødvin?”

Alberte nikkede med armene foldet om sig selv, og hun betragtede hans profil, mens han studerede udvalget af vin i reolen. Det

var bestemt ikke, fordi hun savnede den fysiske kontakt. Tværtimod var det en befrielse, at hun slap for at bekymre sig om, hvor længe de kunne trække den, men det krævede alligevel en form for tilvæning, at han frivilligt redte op på sofaen, når der var ro på førstesalen. Kåre vred proppen af den udvalgte flaske, og de løftede deres glas i en fælles forståelse af, at det var tid.

“Drenge!” råbte han fra trappens nederste trin. “Vi skal spise.”

Hjertet gav sig straks til at blafre i brystet, og hun kunne heller ikke finde ud af, hvor hun skulle gøre af sine hænder, da Otto væltede rundt om gelænderknoppen med Ebbe efter sig. Drengene masede for at komme først hen til bordet, men de standsede bag hver sin stol uden at tage plads og kiggede fra hende til Kåre og tilbage igen.

“Hvad sker der?” spurgte Otto. “Hvorfor er I mærkelige?”

“Det er vi da heller ikke,” lo Kåre kunstigt.

“Jo, I er,” blev han ved. “Hvad er det, mor?”

Alberte åbnede munden, men hun kunne pludselig ikke huske noget brugbart af den tale, som hun havde brugt natten på at forberede, og det endte med, at Ebbe kom hende i forkøbet.

“Skal I skilles?”

“Stop,” sagde Kåre. “Nu sætter vi os ned og tager én ting ad gangen.”

Drengene skævede til hinanden, mens de trak stolene ud, og Albertes ben spjættede ukontrolleret af adrenalin, da hun satte sig ved siden af Kåre med hænderne i klemme mellem sædet og lårene.

“Må jeg godt begynde?” spurgte Otto. “Jeg er virkelig sulten.”

“Ja, selvfølgelig,” nikkede hun.

Otto skovlede en stor portion over på sin tallerken, og han skubbede fadet videre til Ebbe, som tankefuldt bankede en dusk persille af skeen.

“Skal I skilles?” spurgte han igen.

“Altså, ja, det skal vi,” svarede Kåre.

Der blev stille, og Alberte havde en fornemmelse af, at de tre

andre også holdt vejret, mens øjne flakkede på kryds og tværs over bordet.

“Skilles?” gentog Otto.

“Ja,” bekræftede Kåre. “Det har intet med jer at gøre, og mor og jeg er de bedste venner, men vi har fundet ud af, at vi skal bo hver for sig.”

Drengene udvekslede informationer med en blanding af forurettede grimasser og opgivende muskeltrækninger, og hun forsøgte at afkode, hvad der foregik, da tålmodigheden slap op.

“Hvad er det?” udbrød hun.

Der var en utilsigtet skarphed i hendes stemme, og hun prøvede med et blødere toneleje.

“Vil I være søde at bruge ord?”

Flere tyste beskeder blev sendt fra den ene til den anden, og hun borede neglene ned i lårene på sine rystende ben, mens hun forsøgte at tøjle sin trang til at presse noget ud af dem, som hun kunne forholde sig til.

“Det kommer ikke ligefrem som en kæmpe overraskelse, vel?” sagde Otto endelig. “Engang grinede I sammen og lavede pjat og var pinlige med kys og kram, men det er I holdt op med, og vi har snakket om, at I ligesom bare bor i det samme hus.”

Hendes underliggende irritation forduftede, og hun slog blikket ned uden at ane, om hun skulle grine eller græde. Det var vel en fordel, at beslutningen ikke kom som et kæmpe chok for dem, og samtidig smertede det hende, at de havde oplevet deres ægteskabelige deroute fra første parket.

“Undskyld,” hviskede hun i mangel af bedre.

“Det er okay, mor,” svarede Ebbe. “Hvad kommer der til at ske?”

Fadet var stadig ved hende, og Kåre mistede åbenbart tålmodigheden, for han trak det forbi hendes tallerken mod sin egen.

“Der kommer til at ske det, at vi får vurderet huset, og jeg bliver boende og køber jeres mor ud,” sagde han.

“Og hvor flytter mor så hen?” spurgte Otto.

“Det ved jeg ikke endnu,” svarede hun og rømmede sig. “Måske er det bedst, at jeg bare lejer noget til at begynde med.”

Otto skrabede resterne af kylling og kartoffel sammen i en bunke, men han stoppede midt i bevægelsen og kiggede op med et fast blik.

“Kommer det til at betyde noget for vores år på efterskolen?”

Nu holdt Ebbe også op med at tygge, og Alberte rystede ivrigt på hovedet i lettelse over, at der endelig var en af deres bekymringer, som hun kunne afvise.

“Nej, nej, der er bare den ene ændring, at far og jeg nok ikke bor sammen, når I kommer hjem.”

“Godt,” nikkede de i kor og tyggede synkront videre.

Hendes tallerken var stadig tom, men fadet stod på den anden side af Kåre, og hun snuppede et stykke hvidløgsbrød fra brødkurven, for hun havde ikke spist siden en banan til frokost.

“Hvem ved det?” spurgte Ebbe.

Alberte havde munden fuld af brød, og hun så på Kåre, i forventning om at han ville tage den, men han greb ud efter flasken i stedet og studerede omhyggeligt etiketten.

“Kun jer,” sagde hun med fare for at spytte krummer ud. “Det er planen, at vi fortæller det til mormor og morfar og farmor i morgen, men vi syntes, at I skulle have besked først, for det er jo jer, det berører mest.”

“Ja, så det bedste ville være, hvis I også kunne holde det for jer selv til i overmorgen,” indskød Kåre uden at løfte blikket fra rødvinen. “Vi synes ikke, at familien skal høre det fra andre end os.”

Der var noget ved Kåres undvigende opførsel, som gav hende en fornemmelse af, at han allerede havde delt nyheden med nogen, og hun syntes også, at Ebbe studerede sin far med en vurderende mine.

“Og så har mor lavet en aftale med skolen om, at hun er væk i en periode for at få styr på det hele, men det kommer ikke til at påvirke

jer, for I er jo færdige, og det vil bare være, som om hun holder tidlig sommerferie,” fortsatte Kåre.

Det kom bag på hende, at han valgte at dele den del også, for de havde bare aftalt, at de skulle fortælle dem om skilsmissen, og hun sank med besvær og lagde brødskorpen fra sig på tallerkenen.

“Hvad mener far med, at du skal være væk i en periode?” spurgte Ebbe. “Skifter du arbejde?”

“Nej, vi har bare fundet ud af, at en fra skolens ledelse og en fra SFO'en skal deles om at varetage mine opgaver fra på mandag og frem til 1. oktober, og det kan de sagtens,” sagde hun. “Der er ikke noget farligt i det, men det er også en stor omvæltning for mig, og jeg vender selvfølgelig tilbage, når jeg er på plads det nye sted.”

“Det er sgu i orden, at de giver dig fri,” sagde Otto.

“Ja, du har ikke haft en sygedag i flere år, og jeg kan huske, at vi engang mødte dig på gangen med skævt ansigt og kinden fuld af vat, fordi du tog direkte tilbage til skolen efter en tid hos tandlægen,” tilføjede Ebbe.

Hendes ben faldt nogenlunde til ro under bordet af lettelse over, at de umiddelbart accepterede nyheden om skilsmissen og den luftige forklaring om en slags orlov, og hun rakte ud efter fadet med et forsigtigt håb om, at det værste var overstået.

Den stenede grussti bugtede sig mellem forskellige typer af hække og rækværk, som sikrede beboernes privatliv i baghaverne, men hun følte stadig, at hun var på forbudt område, og hun sneg sig af sted for ikke at gøre unødigt opmærksom på sig selv. 4.995.000. Det var mere end 23.000 kroner per kvadratmeter, og det var en formue, men det var, hvad mægleren havde vurderet deres hus til. Der var selvfølgelig ingen garanti for, at det kunne sælges til prisen, og det ville heller ikke komme på markedet, for Kåre holdt fast ved, at han ville blive boende. Det var i orden med hende, og det var klart, at det gjorde processen lettere. 4.995.000. Det var 2.170.000 mere, end de havde givet for det, og det gav hende mulighed for at købe noget, når hun engang fandt det rette. Temperaturen dykkede, da den tætte beplantning lukkede sig over hende som et levende tag, og hun dukkede sig for en blomstrende kaprifolie, som strakte sig fra et espalier på den ene side af stien til plankeværket på den anden. Det var første gang, at hun brugte den hemmelige sti gennem kvarteret, og det var egentlig sært, for hun havde haft lyst til at udforske den i årevis. Drengene tog den en gang imellem, når de skulle hen til skaterparken, og hun vidste, at den førte hende til parkeringspladsen

bag sygehuset. Den næste grund lå bag et tilgroet raftehegn, men to af rafterne havde sluppet i den ene side, og hun fangede et glimt af en imponerede villa og en travl, orange robotplæneklipper, som tøfede omkring i den velholdte have. Stien lavede et knæk, og hendes hoved var stadig rettet mod venstre, da hun kom til en åben grund bag et rustent trådhegn. Den stod i skærende kontrast til naboens, for det var et vildnis af krat og brombærbuske, og huset fremstod afrakket med mørnede vinduesrammer og misfarvet gavlbelægning. Det var ikke hendes mening at glo ind, men det var svært at lade være, og hun satte farten ned til en tøvende gang, da hun fik øje på en ældre mand i en havestol med en øl i den ene hånd og en kraftig, brun hund over sig som en dyne. Bag stolen stod en rusten kuglegrill, og hun tænkte på, om han mon brugte grillen som en slags terrassevarmer, for hun syntes, at luften sitrede over det runde låg. Der var noget næsten rørende over manden og hans hund, som blundede midt i forfaldet, og det virkede samtidig så privat, at hun følte sig skyldig over sin egen tilstedeværelse. Alberte trak øjnene til sig, og det gibbede i hende, da hendes telefon vibrerede i baglommen. Forstyrrelsen fik hunden til at løfte hovedet fra mandens runde mave, men den var nok vant til, at der var trafik på stien, for den gjorde ikke mere ved det, og hun sprang videre til den næste grund, inden hun besvarede opkaldet.

“Hej Iben.”

“Hvorfor hvisker du?”

“Det gør jeg heller ikke.”

Der blev stille, og hun kiggede på skærmen, i den tro at de havde mistet forbindelsen, da hun hørte et dybt suk i den anden ende, som fik hende til at rulle med øjnene i irritation over, hvad der ventede.

“Jeg kan simpelthen ikke fatte, at I gør det,” sagde Iben.

“Gør hvad?” spurgte Alberte, selvom hun udmærket vidste, hvad søsteren mente.

“Ja, bliver skilt, selvfølgelig!” vrissede hun. “Det er som en dårlig

joke, og det er så langt ude, for I hænger jo sammen, og det bliver vildt mærkeligt, at I pludselig skal deles op.”

“Masser af par bliver skilt hver eneste dag.”

“Mm, det ved jeg godt, men det er anderledes med jer,” fortsatte hun. “Der var noget trygt ved, at I var sammen, og det gav mig håb om, at der også er en eneste ene til mig.”

“Jeg beklager,” sagde hun uden at mene det.

Rækværket på hendes højre side endte i et hjørne, og hun kunne skimte sygehusets deprimerende grå bygninger, da hun kom fri af bommene.

“Sandheden er, at markedet for singler over 40 år er som at lede efter guld i en ekstremt velbesøgt genbrugsbutik, og du bliver langsomt nødt til at erkende, at alle varerne er der af en grund,” fortsatte Iben. “Enten er de for slidte, for tunge, utætte, umodne, alkoholiserede, spillegale eller hemmeligt gift, og de vildleder dig bevidst med falsk markedsføring og trykfejl på emballagen.”

“Så er det heldigt, at jeg bare leder efter et sted at bo.”

“Og hvad med kobberbrylluppet?” blev Iben ved. “Det virker som spild af år at gøre det forbi så tæt på en milepæl, og det er også flovt for mig, at jeg skal aflyse min dj.”

“Ja, det er noget værre rød,” sagde hun sarkastisk.

Der blev stille igen, og Iben kastede sig ud i en serie af livstrætte suk, som om hun forestillede sig, at hendes misbilligelse gjorde en forskel.

“Hvor er du henne?” spurgte hun så.

“Jeg er i nærheden af rækkehusene bag sygehuset, for jeg så et opslag om, at der snart bliver to lejemål ledige.”

“Det er i hvert fald også bedre end lejlighederne i de gule blokke i Sydbyen,” sagde Iben. “Og det er en god idé, at du nøjes med at leje, for det er mindre bindende, og du kan flytte ind hos Kåre igen, hvis du fortryder.”

“Jeg kommer ikke til at fortryde.”

“Det skete for en i min mødregruppe, og de fandt sammen igen efter et år hver for sig og er lykkeligere end nogensinde,” fortsatte hun. “Og hvis det handler om, at du keder dig, kan du jo tage et tandemspring mere eller måske gøre det solo?”

Alberte skar en grimasse, for hun følte faktisk, at hun var midt i et solospring, og hun skuttede sig under den bagende eftermiddagssol og flyttede telefonen over i den anden hånd.

“Jeg skal bare have et nogenlunde anstændigt sted med to værelser og et brugbart køkken,” sagde hun lavmælt. “Der skal være plads til drengene, når de er hjemme fra efterskolen, og det skal være min base i en periode, indtil jeg finder noget mere permanent.”

“Er det på grund af ham den flotte vinmand?”

“Nej, Iben, det har ikke noget at gøre med vinmanden eller nogen som helst andre mænd,” svarede hun med opbydelse af al sin tålmodighed.

“Det ville ellers gøre det lettere at forstå, for det er så underligt, at du bare skrider uden grund.”

Gavlen på det yderste rækkehus dukkede op over de parkerede biler, og hun lod blikket glide fra en legeplads med gynger og et væltet vikingskib til blafrende vasketøj på et tørrestativ og to piger, som luftede en plettet kanin på græsset i en sele.

“Jeg er her nu,” sagde hun. “Vi snakkes ved.”

Alberte masede mobilen ned i lommen og foldede hænderne på ryggen, mens hun prøvede at forestille sig, hvordan det var at bo i et af rækkehusene. Der var ni sammenhængende huse i den forreste række, og hun forstod det sådan, at det var ensartede lejemål på 63 kvadratmeter med to værelser, stue med åben forbindelse til køkkenet og en indhegnet terrasse med udgang til et grønt fællesområde. Foran nummer 7 holdt en hvid varebil med åben skydedør, og hun kiggede på reolerne med pensler og andet malergrej, inden hun vendte sig mod huset. Der lå en væltet plastikpote med de sørgelige rester af en vissen marguerit og en punkteret fodbold langs den lave

betonsokkel, men det var de eneste spor efter de tidligere lejere, og der var bare et mærke på postkassen, hvor deres navn havde stået. Dæmpet popmusik strømmede ud gennem en sprække i vinduet sammen med en lugt af maling, og hun trak skyndsomt videre, da hun opdagede, at en mand i arbejdstøj stirrede tilbage på hende, som om han troede, at hun pønsede på at stjæle fra firmabilen. Der var fem huse i hver af de to næste rækker. De lejligheder var på 102 kvadratmeter med fire værelser, og hun fandt nummer 14 bag en pjusket bambushæk. Det så også anonymt og ubeboet ud, og hun fangede sin egen spejling i det store køkkenvindue med en modløs fornemmelse af, at husets tomme, fortabte stemning bredte sig til hende. Målet med udflugten var, at hun skulle finde ud af, om hun foretrak nummer 7 eller nummer 14. Om de ekstra værelser var merprisen værd, eller om det var bedre med en terrasse med morgensol, og hun var taget af sted med en forventning om, at hun ville danne sig en mening om støjgenerne fra ringvejen, naboerne, udsigten og de fælles arealer. Nu var hun her, men hun kunne hverken fremprovokere en mening om det ene eller det andet, og det ændrede ikke noget, at hun tog en runde mere. Alberte stillede sig på kanten af sandkassen, og hun balancerede en runde på det blankslidte træ og drejede en omgang. Intet. Der var raspende sandkorn mellem hendes tæer, og det snurrede i lillefingeren og ringfingeren på hendes højre hånd, men det var det eneste, hun mærkede. Det var åbenbart hip som hap, om hun boede i en lejlighed i de gule murstensblokke i Sydbyen, i et af de to mulige rækkehuse eller et helt fjerde sted, og hun borede neglene ind i håndfladerne i frustration over, at det hele virkede så komplet ligeegyldigt. Hendes intuition havde forladt hende, og hun tørrede arrigt øjnene, mens hun besluttede sig for, at hun ville ansøge om begge rækkehuse og lade det være op til udlejer. Alberte lagde rækkehusene bag sig og fortsatte forbi det trøstesløse sygehus mod stationen med faste skridt. Det var en ucharmerende strækning med et bredt kryds på den ene side og et rækværk

skændet med graffiti på den anden, men hun havde ikke mod på at tage den hemmelige sti igen, og hun forestillede sig, at hun ville rende ind i halvdelen af skolens elever, hvis hun gik gennem midtbyen. Rækværket blev afløst af en etageejendom med butikker i gadeplan, og hun standsede brat, da hun opfangede en bevægelse bag en af glasfacaderne. Det var en ung mand i en nydeligt strøget skjorte, glat ansigt og tilbageredt hår, som baksede med et papskilt, og hun forstod, at det var en ejendomsmæglerbutik. Skiltet blev placeret på en ledig plads mellem de andre salgsoptillinger, og hun lænede sig frem mod glasset og studerede billedet. Det måtte være taget med en drone, for huset var fotograferet fra luften, og det var en enkel muremestervilla i røde mursten på Blisholt i halvandet plan med rødt tegltag. Ingen krummelurer eller anden overflødig pynt. Det var bare et firkantet hus fra 50'erne med hvidmalet træværk, carport og en lukket have med en slags værksted i bunden, men det trak hende til sig som et møl mod en glødepære, og hun virrede forbavset med hovedet, da hun stødte næsetippen mod glasset. En raslende lyd af rullende sten overdøvede larmen fra vejen, og hun hørte bølgebrus, skrig fra usynlige måger, klaprende flagliner, vandplask og brædder, som gned mod hinanden. Der var en duft af uld, røg fra et bål og nykværnet kaffe, og hun fik fornemmelsen af, at hun bevægede sig over et ujævnt underlag med noget kostbart i hænderne. Alberte tumlede et halvt skridt til siden for at genvinde balancen, og hun sikrede sig, at ingen kiggede på hende, inden hun igen lænede sig frem mod papskiltet i udstillingen. Adressen var Blisholt Bygade 21, og prisen virkede rimelig, for det var fornuftigt indrettet med bryggers, køkken, stue, to værelser og et åbent rum på førstesalen, men hun vidste instinktivt, at det var uvurderligt. Det røde hus havde mere sjæl og nerve end alle rækkehusene og hele Sydbyen tilsammen, og hun havde en skør fornemmelse af, at det kendte hende og omvendt. Som om de delte minder. Det gav ingen mening, for hun var sikker på, at hun kun havde været på den mere kommercielle del

af øen omkring havnen, og huset lå i den vestlige del, men den overvældende gensynsglæde var ikke til at tage fejl af. Huset skulle være hendes. Alberte tegnede et hjerte i duggen på ruden, og hun rullede skuldrene tilbage med et bestemt nik og skubbede resolut døren op.

“Hej,” sagde den glatte fyr. “Kan vi hjælpe dig med noget?”

“Jeg vil gerne se på det hus på Blisholt Bygade.”

“Nummer 21?”

“Ja.”

“Nu?”

“Helst.”

Fyren lænede sig frem over skrivebordet, og han svajede i sine smalle hofter, mens han kikkede de åbne faner væk med nogle hurtige tryk på musetasten.

“Jo, det kan vi godt,” sagde han. “Den næste færgeafgang er her klokken 14.45, og vi kan jo aftale, at vi mødes ved huset efterfølgende?”

“Ja, lad os det.”

Den tunge dør gled i bag hende med et klik, og hun skyndte sig videre forbi stationen med en pludselig følelse af hastværk. Blisholt Bygade nummer 21. Det kunne selvfølgelig være, at den skrøbelige boble af mod og gejst punkterede på halvvejen, og det var muligt, at huset skuffede fælt, når hun så det i virkeligheden, men hun var ekstatisk over at føle andet end mismod.

Vil du have mere af den
hjertevarme fortælling om kærlighed,
fornøjelse og håb for fremtiden?

Så køb *Solospring* her

